

Elia – nummer to

Profetiske kjennetegn

Jeff Pippenger

2023-09-27

I den forrige artikkelen identifiserte vi Elia som et symbol. I samsvar med William Millers regler kan «symboler» ha mer enn én betydning. Derfor kan Elia som symbol også representere den ene delen av det todelte symbolet Elia og Moses. Det todelte symbolet Elia og Moses går gjennom hele Åpenbaringsboken, og å være usikker på hva det todelte symbolet representerer, er å være usikker på budskapet i Åpenbaringsboken som blir avseglet like før nådetiden lukkes. Av denne grunn vil vi nå særskilt behandle visse profetiske kjennetegn som identifiseres med symbolet Elia.

Vi har tre hovedvitner til å stadfeste disse profetiske kjennetegnene. Disse vitnene er profeten Elia, døperen Johannes og William Miller, som Inspirasjonen identifiserer som innbyttbare symboler.

«Tusener ble ledet til å ta imot den sannhet som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias' ånd og kraft for å forkynne budskapet. Som Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynnte dette høytidelige budskapet seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og kalle mennesker til å bære frukter som er omvendelsen verdige. Deres vitnesbyrd var egnet til å vekke og mektig påvirke menighetene og å åpenbare deres sanne karakter. Og da den høytidelige advarselen om å flykte fra den kommende vrede lød, tok mange som var knyttet til menighetene imot det legende budskap; de så sine frafall, og med bitre angerens tårer og dyp sjele kval ydmyket de seg for Gud. Og da Guds Ånd hvilte over dem, hjalp de til med å la ropet lyde: 'Frykt Gud og gi Ham ære! For hans doms time er kommet.'» Early Writings, 233.

Elia, Johannes Døperen og Miller fikk en bestemt ånd som ledet og definerte deres arbeid. Deres vitnesbyrd var «beregnet på å vekke og mektig påvirke menighetene og å åpenbare» disse menighetenes «virkelige karakter». Enten det var på Akabs tid, på Johannes Døperens tid eller på William Millers tid, var alle menighetene de henvendte seg til, besatt av en laodikeisk blindhet som var så dyp og mørk at budskapet måtte være like direkte som å legge en «øks ved roten av treet». Det omfattet kunngjøringen om prøvetidens avslutning, hvilket i Johannes Døperens tilfelle var advarselen om «vreden» som var «i ferd med å komme». Millers budskap, som forkynnte: «Frykt Gud og gi Ham ære; for timen for Hans dom er kommet», var også en advarsel om den kommende vrede.

«Johannes' røst ble løftet som en basun. Hans oppdrag var: 'Rop av full hals, spar ikke! Løft din røst som en basun, og forkynn mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder' (Jesaja 58:1). Han hadde ikke tilegnet seg noen menneskelig lærdom. Gud og naturen hadde vært hans lærere. Men det var behov for en som kunne berede veien for Kristus, en som var frimodig nok til å la sin røst høres som fordums profeter og kalle den fordervede nasjon til omvendelse.» Selected Messages, bok 2, 148.

Elia befalte at hans generasjon den dagen skulle velge om de ville tjene Gud eller Ba'al, og den generasjonen svarte ikke et ord, noe som er ensbetydende med å velge Ba'al.

«Aldri har det vært større behov for trofaste advarsler og irttesettelser, og for nærgående, rettframt behandling, enn nettopp på denne tid. Satan er kommet ned med stor makt, idet han vet at hans tid er kort. Han oversvømmer verden med behagelige fabler, og Guds folk elsker å få høre glatte ting. Synd og misgjerning avskys ikke. Det ble vist meg at Guds folk må gjøre fastere, mer bestemte anstrengelser for å trenge den innkommende mørke tilbake. Guds Ånds grundige gjerning trenges nå som aldri før. Sløvhets må rystes av. Vi må våkne opp av den dvale som vil føre til vår undergang dersom vi ikke står den imot. Satan har en mektig, beherskende innflytelse over sinnene. Forkynnere og folk står i fare for å bli funnet på mørkets maktens side. Det finnes ikke nå noen nøytral stilling. Vi er alle avgjort enten for det rette eller med det onde. Kristus sa: 'Den som ikke er med Meg, er imot Meg; og den som ikke samler med Meg, han sprer.'» Testimonies, bind 3, 327.

Johannes kalte «den degenererte nasjonen» i sin historie «en hoggormyngel». Millerittene identifiserte til slutt den degenererte nasjonen i sin historie som Babylons døtre. Verken Elia, Johannes eller Miller var teologer. Alle tre var kalt fra livets alminnelige kår.

«Sannheten slik den er i Jesus, slik den ble forkynt av Ham da Han var omsluttet av den myke skyen, er visshet og sannhet i vår tid, og vil like sikkert fornye mottakerens sinn som den har fornyet sinn i fortiden. Kristus har erklært: «Hører de ikke på Moses og profetene, vil de heller ikke la seg overbevise om noen står opp fra de døde.» (Luk 16,31).»

«Som et folk må vi berede Herrens vei, under Den Hellige Ånds overordnede ledelse, for evangeliets utbredelse i dets renhet. Strømmen av levende vann skal bli dypere og bredere på sin ferd. På alle felter, nær og fjern, vil menn bli kalt bort fra plogen og fra de mer alminnelige forretningsmessige yrker som i stor grad opptar sinnet, og de vil bli opplært i forbindelse med menn som har hatt erfaring — menn som forstår sannheten. Gjennom Guds høyst underfulle gjerninger vil vanskelighetenes fjell bli ryddet bort og kastet i havet. La oss arbeide som dem som har erfart sannhetens kraft slik den er i Jesus. »

«Det skal på denne tid være en rekke begivenheter som vil åpenbare at Gud er situasjonens Herre. Sannheten skal forkynnes i et klart og umiskjennelig språk. De som forkynner sannheten, vil søke å stadfeste sannheten ved et velordnet liv og gudelig ferd. Og idet de gjør dette, vil de bli mektige i å tale sannhetens sak og i å gi den den sikre anvendelse som Gud har gitt den.»

«Når de menn som har kjent og undervist sannheten, vender seg til menneskelig forstand og tilmålte bedragne sinn sin egen rett av fabler, er det høyst på tide at de som en gang har vært arbeidere i evangelisk virksomhet, men som er blitt dratt bort til ledelsen av restauranter, matforretninger og andre kommersielle arbeidsområder, trer inn på linjen, gransker sine bibler flittig og, med Guds ord i hånden, utdeler bibelsannheten, den åndelige føde, i samarbeid med de himmelske engler. Dette arbeid kaller nå med høy røst på arbeidere av guddommelig beskikkelse. Allmakten vil da si til vanskelighetenes fjell: Bli løftet opp og kastet i havet.» Paulson Collection, 73, 74.

Elia, Johannes og Miller var, og representerer således, menn som er kalt fra de «mer alminnelige» «yrker», for «de menn» som tidligere hadde undervist i sannheten, vender til sist «til side til menneskelig forståelse og øser ut forførte sinn sin egen rett av fabler». De alminnelige menn som blir kalt, vil gi «den sikre anvendelse» av den bibelske profeti slik «Gud har gitt den». To ganger, i avsnittet, identifiserte Søster White «fjell» som «vanskelighetsfjell». Disse mennenes verk innbefattet å legge lavt «hvert fjell». Det verk som fullbyrdes av de alminnelige menn som ble kalt fra plogen i ydmyke kår, representerer arbeidet med å identifisere den rette bibelske metodologi i motsetning til de retter av menneskelige fabler som tidens teologer deler ut.

«Johannes døperens gjerning, og gjerningen til dem som i de siste dager går ut i Elias' ånd og kraft for å vekke folket av dets sløvhets, er i mange henseender den samme. Hans gjerning er et forbilde på den gjerning som må utføres i denne tid. Kristus skal komme annen gang for å dømme verden i rettferdighet. Guds sendebud, som bærer det siste advarselsbudskap som skal gis til verden, skal berede veien for Kristi annet komme, slik Johannes beredte veien for hans første komme. I dette forberedende arbeid skal 'hver dal opphøyes, og hvert fjell og hver haug gjøres lave; det som er krokete, skal bli rett, og det ujevne til jevn mark', for historien skal gjenta seg, og atter en gang skal 'Herrens herlighet åpenbares, og alt kjød skal se det sammen; for Herrens munn har talt det.'» Southern Watchman, 21. mars 1905.

Kjennetegnene ved de tre reformatorene som ble identifisert av Jesaja, er at hver dal skal opphøyes, hvert fjell gjøres lavt, det som er krokete skal gjøres rett, og de ujevne stedene gjøres jevne. Herrens vei, som beredes ved å opphøye dalene, legge fjellene lave og gjøre det krokete rett og de ujevne stedene jevne, er de gamle stier.

En røst av en som roper i ørkenen: «Bered Herrens vei, gjør en hovedvei for vår Gud rett i ødemarken. Hver dal skal opphøyes, og hvert fjell og hver haug skal senkes; det krokete skal bli rett, og ulendt land skal bli til slette. Og Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det sammen; for Herrens munn har talt.» Jesaja 40:3–5.

Da de hårklyvende jødene spurte Johannes Døperen om han var den Elias som skulle komme, svarte han at han ikke var det, men identifiserte deretter seg selv med avsnittet hos Jesaja.

Og dette er Johannes' vitnesbyrd, da jødene sendte prester og levitter fra Jerusalem for å spørre ham: Hvem er du? Og han bekjente og nektet ikke; men bekjente: Jeg er ikke Kristus. Og de spurte ham: Hva så? Er du Elias? Og han sier: Det er jeg ikke. Er du profeten? Og han svarte: Nei. Da sa de til ham: Hvem er du? så vi kan gi svar til dem som har sendt oss. Hva sier du om deg selv? Han sa: Jeg er røsten av en som roper i ørkenen: Gjør Herrens vei rett, som profeten Esaias har sagt. Johannes 1:19–23.

Forberedelsen av «Herrens vei» identifiserer den metodikken som englene ledet Miller til å forstå og anvende for å berede den bibelske forståelsen av den «vei» som menneskene skulle vandre på. Hvert «fjell» skulle senkes, for fjellene i den bibelske profetien representerer sannheter som ved første øyekast tilsynelatende er altfor vanskelige å forstå. For å forstå det herlige hellige fjell i Daniel kapittel elleve vers førtifem, som nordens konge forsøker å erobre, må en først identifisere det bokstavelige herlige hellige fjell i Jerusalem, som profetisk definerer det åndelige herlige

hellige fjell. For å forklare fjellet som identifiseres som Harmageddon, hvilket betyr Megiddos fjell, må en gå til det bokstavelige Megiddo. De profetiske vanskeligheter som fremstilles som vanskelige, blir fjernet når det prinsipp anvendes at begynnelsen på en ting illustrerer enden på en ting.

Metodologien som er representert ved Jesaja, omtalt av Johannes og fremsatt av Miller, opphører hver dal. Enten det er «syndalen» i Jesaja tjue-to, «dalen med de døde ben» i Esekiel eller «Josjafats dal» i Joels bok, er den metodologien som er basert på den rette forståelsen av Kristi karakter, slik den er fremstilt som Palmoni, den underfulle teller, i millerittisk historie, eller som Alfa og Omega, den underfulle språkkyndige, i vår historie, det som opphører de profetiske sannheter som er representert i «dalene» i Guds Ord.

Det som er kroket og skal gjøres rett, og de ujevne steder som gjøres jevne, representerer arbeidet med å korrigere de skikker og tradisjoner som et laodikeisk presteskap benytter for å opprettholde sine forgiftede fableretter. Elias' gjerning blir uttrykkelig identifisert som et bilde på den rette bibelske metodologi i motsetning til teologenes og prestenes fabler. Dette arbeidet blir utført av «vanlige menn», ikke av de utdannede prestene og teologene. Innenfor de profetiske kjennetegn ved disse tre vitnene ligger også det enkle faktum at den Elias som skal komme, vil være en mann.

Denne iakttakelsen kan synes ubetydelig, men ettersom adventismens teologer søker å opprettholde sine fabler, har de tatt et avsnitt fra Søster White, hvor hun i framtidsform taler om en mann som skulle komme i Elias' ånd og kraft, og de legger til sin egen forklaringsfabel og insisterer på at Søster White talte om seg selv.

«Profetien må oppfylles. Herren sier: 'Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktinngytende dag kommer.' Noen skal komme i Elias' ånd og kraft, [Se appendiks.] og når han trer frem, kan mennesker si: 'Du er altfor ivrig, du tolker ikke Skriftene på den rette måten. La meg fortelle deg hvordan du skal forkynne ditt budskap.'»

«Det er mange som ikke kan skjelne mellom Guds verk og menneskets verk. Jeg skal tale sannheten slik Gud gir den til meg, og jeg sier nå: Dersom dere fortsetter å finne feil, å nære en stridens ånd, vil dere aldri kjenne sannheten. Jesus sa til sine disipler: 'Ennå har jeg meget å si dere, men dere kan ikke bære det nå.' De var ikke i en tilstand hvor de kunne verdsette hellige og evige ting; men Jesus lovet å sende Talsmannen, som skulle lære dem alle ting og minne dem om alt det Han hadde sagt dem.»

«Brødre, vi må ikke sette vår lit til mennesker. 'Hold opp med mennesket, hvis ånde er i hans nese; for hva er han å regne for?' Dere må henge deres hjelpeløse sjeler på Jesus. Det sømmer seg ikke for oss å drikke av dalens kilde når det finnes en kilde i fjellet. La oss forlate de lavere bekker; la oss komme til de høyere kilder. Hvis det finnes et punkt i sannheten som dere ikke forstår, som dere ikke er enige om, så undersøk det, sammenlign skrift med skrift, senk sannhetens sjakt dypt ned i graven av Guds ord. Dere må legge dere selv og deres meninger på Guds alter, legge bort deres forutfattede ideer og la himmelens Ånd lede dere inn i all sannhet.» Testimonies to Ministers, 475, 476.

«Noen skal komme i Elias' ånd og kraft: Disse ordene er av noen feilaktig blitt anvendt på en eller annen person som man mente ville tre fram med et profetisk budskap etter fru Whites liv og gjerning. De tre avsnittene som utgjør denne artikkelen med tittelen «La himmelen lede», er bare en liten del av en tale holdt av Ellen White i Battle Creek, Michigan, morgenen den 29. januar 1890. Da denne ble offentliggjort i Review and Herald 18. februar 1890, bar den tittelen «Hvordan møte et omstridt lærespørsmål». Andre utdrag hentet fra denne artikkelen og i stor utstrekning brukt for å utfylle visse sider i dette bindet, finnes på sidene 23, 104, 111, 119, 158, 278 og 386. Artikkelen er gjengitt i sin helhet i Selected Messages 1:406–416, med den delen som utgjør utdraget med tittelen «La himmelen lede», på sidene 412 og 413. Når artikkelen leses i sin helhet, blir det tydelig at Ellen White i denne uttalelsen, gitt litt mer enn ett år etter Minneapolis-konferansen til en gruppe i Battle Creek, talte om sin egen tjeneste. Noen var blitt kritiske til hennes gjerning. Legg merke til at Ellen White i avsnittet som går forut for det som i dette bindet står på side 475, sier:»

«Vi bør komme inn i en stilling hvor enhver forskjell vil smelte bort. Hvis jeg mener at jeg har lys, skal jeg gjøre min plikt ved å legge det fram. Anta at jeg rådførte meg med andre om det budskap Herren ville at jeg skulle gi folket, da kunne døren bli lukket, slik at lyset ikke nådde dem Gud hadde sendt det til. Da Jesus red inn i Jerusalem, begynte «hele mengden av disiplene å glede seg og prise Gud med høy røst for alle de mektige gjerninger de hadde sett; og de sa: Velsignet være Kongen som kommer i Herrens navn; fred i himmelen, og ære i det høyeste. Og noen av fariseerne blant folkemengden sa til Ham: Mester, irttesett disiplene dine. Men Han svarte og sa til dem: Jeg sier dere at dersom disse tier, skal steinene straks rope ut» (Luk 19:37–40).»

«Jødene forsøkte å stanse forkynnelsen av budskapet som var forutsagt i Guds ord.»

«Deretter viser hun igjen til sin egen erfaring:

«Profetien må oppfylles. Herren sier: «Se, jeg vil sende dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer» (Malaki 4:5). Noen skal komme i Elias' ånd og kraft, og når han viser seg, kan mennesker si: «Du er altfor ivrig; du tolker ikke Skriftene på den rette måten.» — Selected Messages, bind 1, 412.

«At hun henviste til sin egen erfaring, fremgår også klart av det avsnittet som følger, hvor hun erklærer:

«Jeg skal fortelle sannheten slik Gud gir den til meg» Tillegg til Testimonies to Ministers.

Det forhold at Ellen White måtte ta opp teologenes og ledernes fabler i sin samtid, utgjør intet bevis for at hun identifiserte seg selv som den «mann» som i fremtiden skulle komme i Elias' ånd og kraft. Hvor finnes noe bevis hos Ellen Whites mange motstandere innen adventismen, som angriper den metode for bibelsk anvendelse hun benyttet? Hvor ble hun noen gang fortalt: «du fortolker ikke Skriftene på den rette måten»? Hun gjør det klart at det ved verdens ende ville finnes en bevegelse av mennesker som skulle bli utrustet med Elias' ånd og kraft, og det finnes ingen legitim måte å hevde at hun mente at denne bevegelsen, den tredje engels høye rop, fant sted på den tid da hun profeterte om den framtidige manifestasjon av Elias' kraft. De laodikeiske

adventistiske teologene vil få sin hjord til å tro at søster White «siktet til» «sin egen erfaring» som en oppfyllelse av profeten Elia, som skulle sendes før Herrens store og fryktelige dag.

Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer. Malaki 4:5.

Én profetisk egenskap ved Elia som symbol er at han framstiller en bibelsk metodologi som står imot fablene fra et presteskap som øser ut fabler om skikker og tradisjoner. Hans verk med å berede veien («dette er veien, vandre på den») fullføres ved den bibelske metodologien som står imot læresetningene fra et fordervet presteskap. Og ifølge de tre vitnene, Elia, Johannes døperen og Miller, ledsaget av Søster Whites vitnesbyrd om Elias dengang framtidige framtrede, vil han være en mann, ikke en kvinne. Når metodologien til Palmoni og Alfa og Omega blir riktig forstått, blir den erkjent ikke bare som et sett av bibelske regler for å tolke Skriftene, men som en avskrift av Kristi karakter, som er Hans herlighet.

Og Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se den på én gang; for Herrens munn har talt det. Jesaja 40:5.

Kristi egen karakter er fremstilt ved den metode som skal anvendes for å forstå hans Ord, for han er Ordet.

«Guds lov i helligdommen i himmelen er det store opphavet, hvorav forskriftene som ble innskrevet på steintavlene og nedtegnet av Moses i Mosebøkene, var en ufeilbar avskrift. De som kom til forståelse av dette viktige punktet, ble således ledet til å se den guddommelige lovs hellige, uforanderlige karakter. De så, som aldri før, kraften i Frelserens ord: ‘Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel på noen måte forgå av loven.’ Matteus 5:18. Guds lov, som er en åpenbaring av Hans vilje, en avskrift av Hans karakter, må bestå til evig tid, ‘som et trofast vitne i himmelen’. Ikke ett bud er blitt opphevet; ikke en bokstav eller tøddel er blitt forandret. Salmisten sier: ‘Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen.’ ‘Alle Hans bud er pålitelige. De står fast for alltid og til evig tid.’ Salme 119:89; 111:7, 8.» The Great Controversy, 434.

Akkurat som De ti bud er en uforanderlig avskrift av Kristi karakter, slik er også reglene for profetisk fortolkning en avskrift av hans karakter.

«Vi bør selv vite hva som utgjør kristendommen, hva som er sannhet, hva som er den tro vi har mottatt, hva som er Bibelens regler — de regler som er gitt oss fra den høyeste myndighet. Det er mange som tror uten en grunn å bygge sin tro på, uten tilstrekkelig bevis for sakens sannhet. Hvis en tanke blir fremsatt som stemmer overens med deres egne forutinntatte meninger, er de fullt ut rede til å godta den. De resonnerer ikke fra årsak til virkning; deres tro har ikke noe ekte grunnlag, og i prøvelsens time vil de finne at de har bygget på sanden.»

«Den som hviler tilfreds i sin egen nåværende ufullkomne kunnskap om Skriftene og tenker at dette er tilstrekkelig til hans frelse, hviler i et skjebnesvangert bedrag. Det er mange som ikke er grundig utrustet med bibelske argumenter, slik at de er i stand til å skjelve villfarelse og fordømme all den tradisjon og overtro som er blitt utgitt for sannhet. Satan har innført sine egne forestillinger i tilbedelsen av Gud, for at han kunne forderve enkelheten i Kristi evangelium. Et stort antall som hevder å tro den nåværende sannhet, vet ikke hva som utgjør

den tro som én gang ble overgitt til de hellige—Kristus i dere, herlighetens håp. De mener at de forsvarer de gamle landemerkene, men de er lunkne og likegyldige. De vet ikke hva det vil si å innveie i sin erfaring og eie kjærlighetens og troens virkelige kraft. De er ikke nære bibelstudenter, men late og uoppmerksomme. Når meningsforskjeller oppstår om Skriftens avsnitt, faller disse, som ikke har studert med et bestemt formål og ikke er avklart med hensyn til hva de tror, bort fra sannheten. Vi burde innprente hos alle nødvendigheten av å granske den guddommelige sannhet flittig, så de kan vite at de vet hva sannhet er. Noen gjør krav på mye kunnskap og føler seg tilfredse med sin tilstand, når de ikke har mer nidkjærhet for verket, ikke mer brennende kjærlighet til Gud og til de sjeler som Kristus døde for, enn om de aldri hadde kjent Gud. De leser ikke Bibelen [for] å tilegne seg margen og fedmen til sine egne sjeler. De føler ikke at det er Guds røst som taler til dem. Men dersom vi vil forstå frelsens vei, dersom vi vil se strålene fra Rettferdighetens sol, må vi studere Skriftene med et bestemt formål, for Bibelens løfter og profetier kaster klare herlighetens stråler over den guddommelige gjenløsningsplan, hvilke store sannheter ikke blir klart forstått.» The 1888 Materials, 403.

Å være en kristen i sannhet betyr å være lik Kristus. Avsnittet fastslår at vi «selv bør vite hva som utgjør kristendom». Det sier at vi «bør vite» «hva som er sannhet». Vi «bør vite» «hva den tro er som vi har mottatt». Vi bør vite «hva Bibelens regler er—de regler som er gitt oss fra den høyeste myndighet». Å være Kristus lik krever at vi vet hva Bibelens regler er, de som er gitt oss fra den høyeste myndighet. Uten disse reglene kan vi ikke være Kristus lik, for de regler som er gitt av den høyeste myndighet, er en avskrift av Hans karakter.

Et annet kjennetegn ved Elia er arbeidet med å berede veien for paktens budbærer. Elia representerer det verk som blir fullført i løpet av en historie der et tidligere utvalgt folk blir forbigått, samtidig som et nytt utvalgt folk blir utvalgt. Denne historien representerer en renselsesprosess som frembringer et folk som fremstilles som et rent offer, i motsetning til det tidligere urene utvalgte folk.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede veien foran meg; og Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i. Se, han kommer, sier hærskaenes Herre. Men hvem kan utholde hans kommes dag? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Han skal sitte og smelte og rense sølv; han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergave være til behag for Herren, som i gamle dager og i fordums år. Malaki 3:1–4.

Døperen Johannes beredte veien for at Kristus brått skulle komme og rense sitt tempel. Renselsen av tempelet ved begynnelsen og avslutningen av Kristi tjeneste var en oppfyllelse av Malakias tredje kapittel. Johannes var budbæreren som beredte veien for paktens budbærer til å rense Levis sønner.

«I renselsen av tempelet kunngjorde Jesus sin gjerning som Messias og begynte på sitt verk. Det tempelet, oppført til bolig for det guddommelige nærvær, var bestemt til å være en anskuelsesundervisning for Israel og for verden. Fra evige tider var det Guds hensikt at hvert skapt vesen, fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skulle være et tempel for

Skaperens iboende nærvær. På grunn av synden opphørte menneskeheten å være et tempel for Gud. Formørket og besmittet av det onde åpenbarte menneskets hjerte ikke lenger den guddommelige herlighet. Men ved Guds Sønnns inkarnasjon blir himmelens hensikt oppfylt. Gud bor i menneskeheten, og ved frelsende nåde blir menneskets hjerte igjen hans tempel. Gud bestemte at tempelet i Jerusalem stadig skulle vitne om den høye bestemmelse som stod åpen for hver sjel. Men jødene hadde ikke forstått betydningen av den bygningen de betraktet med så stor stolthet. De overgav ikke seg selv som hellige templer for den guddommelige Ånd. Forgårdene i tempelet i Jerusalem, fylt med larmen fra vanhellig handel, fremstilte altfor sant hjertets tempel, besmittet ved nærværet av sanselig lidenskap og vanhellige tanker. Da Jesus rensset tempelet for verdens kjøpere og selgere, kunngjorde han sin gjerning med å rense hjertet fra syndens besmittelse, — fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner som forderver sjelen. 'Herren, som dere søker, skal med ett komme til sitt tempel, paktens engel, som dere lengter etter. Se, han kommer, sier Herren, herskarenes Gud. Men hvem kan utholde den dag da han kommer? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik smelterens ild og vaskernes såpe. Han skal sitte og smelte og rense sølv. Han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv.' Malaki 3:1–3.» Slektenes håp, 161.

Johannes Døperen var budbæreren som beredte veien for at Kristus plutselig skulle komme og rense sitt tempel, og William Miller utførte det samme forberedende verk for at Kristus plutselig skulle komme til Det Aller Helligste den 22. oktober 1844.

«Kristi komme som vår yppersteprest til det aller helligste, for renselsen av helligdommen, fremstilt i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det er fremstilt i Daniel 7,13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette er også fremstilt ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Johannes og Miller var et forbilde på den renselsen som er framstilt hos Malaki, og som nå blir fullbyrdet i vår nåværende historie.

«Profeten sier: 'Jeg så en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt en bolig for onde ånder' (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskapet som ble gitt av den andre engelen. Babylon er falt, 'fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin horedoms vredes vin' (Åpenbaringen 14:8). Hva er den vinen?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt løgner som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelens naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredd vidt og bredt, idet hun 'lærer menneskebud som læresetninger' (Matteus 15:9).»

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensset Han templet for dets vanhellige besmittelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av templet. Slik blir det også i det siste verket til advarsel for verden gitt to særskilte kall til menighetene. Den annen engels budskap er: «Babylon er falt, er falt, den store stad, fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin hors vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at I ikke skal bli delaktige i

hennes synder, og for at I ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

De to tempelrenselsene i Kristi tjeneste, og de to tempelrenselsene i milleritt-historien, var oppfyllelser av Malaki kapittel tre og peker fremover mot de to tempelrenselsene som begynte den 11. september 2001, da New York Citys store bygninger ble revet ned ved Guds berøring, og den mektige engelen i Åpenbaringen atten steg ned for å opplyse jorden med sin herlighet. Blant annet motbeviser dette den skål med fabler som tilbys av adventismens laodikeiske teologer, som hevder at Ellen White var profeten Elia som skulle komme før Herrens store og forferdelige dag. Tempelrenselsen som finner sted når engelen i Åpenbaringen atten stiger ned, begynte åttiseks år etter at Ellen White ble lagt til hvile.

Johannes Døperen og hans disipler, Miller og Millerittene og Future for America representerer de budbærere som bereder veien for at paktens budbærer plutselig skal komme til sitt tempel og rense det fra dets vanhellige profanering.

Elia representerer som symbol en mann. Han representerer en mann kalt fra livets alminnelige gang og ikke en prestelig teolog. Hans tjeneste fremviser den rette bibelske metodologi, som er de regler gitt av den høyeste autoritet. Hans tjeneste står i konfrontasjon med den nåværende laodikeiske presteskaps metodologi av fabler, skikker og tradisjoner. Han bereder veien for en renselsesprosess som oppreiser et nytt utvalgt folk av restene av et utvalgt folk som blir forbigått. Renselsesprosessen er satt innenfor rammen av at den skjer plutselig.

Elia representerer også en tjeneste og et verk som Gud særskilt oppretter og identifiserer som Guds eksklusive tjeneste.

Vi vil påvise dette i millerittenes historie i den neste artikkelen.

Og det skjedde ved tiden for kveldsofferet at profeten Elia trådte fram og sa: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, la det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting etter ditt ord. 1 Kongebok 18:36.